

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 20
264—Γραφστῶν ὁδ. Ἐρμού—264

Ὁ πραγματικὸς σκοπὸς τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἦτο νὰ ἔλθῃ καὶ δημοσιεύσῃ ὑψηλὰς τινὰς ἀληθείας· δὲν ἤλθε νὰ ἰδρῦσῃ ἐκκλησίαν, νὰ οἰκοδομήσῃ θρησκευτικὴν ἱεραρχίαν, νὰ εἰσαγάγῃ συνηθείας ἐπὶ προσευχῶν, καὶ ἰδιαζούσας ἐπόψεις περὶ Θεοῦ καὶ περὶ καθήκοντος. Ἦλθεν ἀπερροφημένος μᾶλλον ἐν ἐνὶ λογισμῷ, ἀφοσιωμένος ἐν μιᾷ ὑψηλῇ ἀποστολῇ, νὰ ἐκζητήσῃ καὶ σώσῃ τοὺς ἀπολωλότας. Ἡ ἐπιθυμία καὶ ὁ ἀκατάσχετος οὗτος πόθος, ἔκαιε καὶ ἔλαμπεν ἐν παντὶ τῷ βίῳ αὐτοῦ ὡς τὸ καθαρὸν πῦρ λάμπει ἐν τῷ ἀδάμαντι, τοῦτο δὲ ἦτο ὅπερ ἔδωκε τὴν Σέρμην καὶ τὴν ἄκραν καλλονὴν εἰς τὸν βίον αὐτοῦ. Οὐδέποτε ἐποίησε βῆμα, οὐδέποτε προέβη εἰς κίνημα, ἐν τῇ σαρκί, ὅπερ νὰ μὴ ἔτεινε πρὸς σωτηρίαν ἀπολωλότος τινος.

Ὁ βίος τοῦ Χριστοῦ ἦν καταπληκτικὸς, διότι ἦν πλήρης πράξεων ἄς οὐδεὶς ποτε ἐπραξεν. Οἱ λόγοι τοῦ ἦσαν θαυμαστοί, διότι ἦσαν τοιοῦτοι οἷους οὐδεὶς ποτε ἐλάλησεν· αὐταὶ αἱ συμπάθειαι αὐτοῦ ἦσαν μίᾳ ἀποκάλυψις· οὐδὲν ἕτερον στήθος ἠσθάνθη ποτε ταύτας. Κατέλαβε τὸν κόσμον ἐξαπίνης· ἦτο πρωτότυπος, μοναδικὸς, πρόβλημα εἰς τοὺς κρατίστους τῶν ἡμερῶν του. Οἱ ὑποκριταὶ ἐθεώρησαν τοῦτον ὑποκριτὴν ὡς ἑαυτοὺς, ἐνεργούντα μόνον μετὰ μείζονος ὀξυδερκείας. Ἦν παρὰ πολὺ ἀγαθὸς διὰ τοὺς κακοὺς ὅπως πιστεύσωσιν εἰς αὐτόν, ἦτο δὲ παραπολύ ἀγαθὸς διὰ τοὺς ἀρίστους ὅπως ἐκτιμῆσωσιν αὐτόν. Αὐτοὶ αἱ μαθηταὶ του βραδέως ἐνόησαν αὐτόν. Οὐδέποτε ἐνόησαν αὐτόν καθολοκληρίαν ἕως οὗ ἀφῆσθῃ ἀπ' αὐ-

τῶν. Ἐχρειάσθη νὰ φωτισθῶσιν ὑπὸ τοῦ Πνεύματος πρὶν ἢ δυνηθῶσι νὰ μάθωσι ποῖον καὶ τί ἔσχον ἐν μέσῳ αὐτῶν. Μόνον ἀφοῦ τὸ Πνεῦμα κατήλθε κεντήσαν αὐτοὺς, ἐνόησαν τὴν ἀποστολήν του, καὶ ἤρξαντο ἐξαπτόμενοι καὶ κἀνοντες ἐκ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ αἰσθήματος χάριν τῶν ψυχῶν. Τότε, καὶ τότε μόνον ἐξῆλθον ἐμπνευσθέντες τῷ πνεύματι τοῦ Κυρίου αὐτῶν. Οἱ ἐργάται τοῦ Χριστοῦ ἄς μὴ παρίδωσι τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦτο τοῦ Χριστοῦ, τοῦτον ἀπαμιμούμενοι.

Φ Ρ Ι Τ Ι Ο Φ

ΣΚΑΝΔΙΝΑΥΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Καὶ αἴφνης, ἐνῶ ὁ δῦσμοιρος, ἐθεώρει τὸν οὐρανὸν κατήλθε ἐπὶ τῶν μελανῶν κυμάτων θεία ὀπτασία. Νὰς χρυσοὺς κεκοσμημένους δι' ἀδαμάντων ὅστις ἤρχετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ τοποθετηθῇ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὅπου ὑψοῦτο ἤδη ὁ ναὸς τοῦ Βαλδούρ. Οἱ θεοὶ ἅπαντες ἐστεμμένοι εἶχον δώσει ἐκεῖ συνέντευξιν καὶ ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς ἀνεωγμένης θύρας ἴσταντο αἱ Μοῖραι. Ἡ μίᾳ ἐδείκνυε τὸ θέατρον τῆς πυρκαϊκῆς καὶ ἡ ἕτέρα ἐν γλυκείῳ βλέμματι ὑψοῦ τὴν χεῖρα πρὸς τὸν καινουργῆ ναόν. Μόλις ἐγένετο καταληπτὴ ἡ ὀπτασία αὕτη τῷ Φριτιόφ καὶ διελύθη πρὸ τῶν ἐφθαλμῶν του.

Πλὴν ἐνόησε τὴν σημασίαν αὐτῆς καὶ ὑπεσχέθη ὡς ἀνάθημα τῷ Βαλδούρ νὰ κτίσῃ ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως καὶ ἀνεγείρῃ ναόν πολλῶ τοῦ πρώτου ὠραιότερον· οὕτως ἤλπισε νὰ διαλλαχθῇ ταῖς θεαῖς.

«Καλύφθητι χλόη καὶ ἀνθεαὶ ὡ πάτριε λόφε! εἶπε τελειῶν» ῥέετε σαφερίνα ῥέυματα, ἐπὶ τῆς ἐχθίας

ζυμμου· ἐγὼ θέλω νὰ κοιμηθῶ ὑπὸ τὰ δένδρα ταῦτα στηρίζων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος μου, ὅπως ἐνευροπολήσω τὴν φιλίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν συγγνώμην τῶν θεῶν.»

Ὁ ναὸς τοῦ Βαλδούρ ἐπερατώθη· ὠμοιάζει πρὸς γιγαντιαίαν ἐκ χρυσοῦ ἀσπίδα ὑπερβαταζομένην ὑπὸ ἰσχυρῶν κινῶν. Πέριξ αὐτοῦ ὑψοῦντο, ὅχι ὡς πρότερον τείχη, ἀλλὰ κίγκλιδες σιδηρῆς πλουσίως κεκοσμημέναι. Λευκοὶ λίθοι λαξευτοὶ ἀπετέλουν τὸ οἰκοδόμημα ὅπερ θὰ ἐνόμιζε τις ὅτι ἐκτίσθη διὰ χειρῶν γιγάντων. Ὑψοῦτο μεγαλοπρεπῆς ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βράχου· τὸ ὑπερήφανον ἀέτωμά του ἀντενκλάτο εἰς τὰ κρυσταλλώδη τοῦ ῥυάκος ὕδατα· ἦτο ἀντίτυπον τοῦ Βουγγάλα ἐπὶ τῆς γῆς.

Ὁ βωμὸς αὐτοῦ ἦτο λελαξευμένος ἐπὶ ἐνὸς καὶ μόνου ὄγκου μαρμάρου ἐν τινι μυχῷ τοῦ τείχους, χρώματος βαθέως κυανοῦ πεποικιλμένου διὰ χρυσοῦν ἀστέρων διεκρίνετο τὸ ἀργυροῦν τοῦ θεοῦ ἄγαλμα. Δώδεκα λευχοίμοινοι πκρθῆνοι, φέρουσαι ἄνην εἰς θυσίαν, εἰσήλθον ἀνὰ δύο τονίσασαι ἱερὰν μελωδίαν εἰς τιμὴν τοῦ Βαλδούρ. Ἐξέμουνον τὸν θεὸν τοῦτον, τὸν φίλον τῶν πλασμάτων, τὸ θεῖον θῦμα τὸ πεσὸν ὑπὸ τὰ βέλη τοῦ Ὀδοῦρ, ὅπερ ἐκλαυσαν οὐρανὸς καὶ γῆ καὶ θάλασσα· καὶ ὁ ἦχος οὗτος ἦτο τόσῳ ὀξύς καὶ ἠδὺς ἐνταυτῷ ὥστε δὲν ἐφαίνετο ἐξερχόμενος ἐξ ἀνθρώπων στηθῶν.

Ὁ Φριτιόφ στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ξίφους τοῦ εὐρίσκειο ἐν ἐκστάσει· αἶφνης ὄλοι αἱ μάχαι καὶ τὰ πολεμικὰ κατορθώματά του τῷ ἐφάνησαν διαλυόμενα ὡς ὄναρ ἐν τῇ νυκτί. Ἡ ψυχὴ τοῦ ὑψοῦτο πρὸς τοὺς οὐρανοὺς μετὰ τῶν γλυκυτάτων ἐκείνων ἤχων. Ἐνόμιζε ὅτι ἠδύνατο νὰ εἰρηνεύσῃ μετὰ παντὸς ἔχοντος· πνοὴν, ὅπως φανῆ, διηλλαγμένος πρὸ τοῦ Ἀλφάδωρ.

Εἶδε τότε εἰσερχόμενον ἐν τῷ ναῷ μέγαν ἱερέα ἐξόχου ἀναστήματος καὶ νέον καὶ ὠραῖον ὡς αὐτὸς ὁ Βαλδούρ, ἀλλὰ φέροντα ἀργυρὰν γενειάδα διακεχυμένην μέχρι τοῦ στήθους του καὶ ἔχοντα ἐγκεχαραγμένην ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὴν θείαν γλυκύτητα. Νέον αἶσθημα τὸ τοῦ σεβασμοῦ ἐνέπλησε τὴν ἔξοχον ψυχὴν τοῦ ἥρωος καὶ αἱ ἐπὶ τοῦ κράνους του πτέρυγες τοῦ αἵτου ἐταπεινώθησαν πρὸ τοῦ γέροντος ὅστις ἀπευθύνων τὸν λόγον πρὸς αὐτὸν εἶπεν :

«—Καλῶς ἦλθες, υἱέ μου Φριτιόφ, σὲ ἀνέμενον. Ἄκουσον τί θὰ σοὶ εἴπω. Γινώσκεις ὅτι ὁ Ἀλφάδωρ θέτει δύο βάρη ἐφ' ἐκάστης ἀνθρωπίνης πλαστικῆς· τὸ τῆς ἰσχύος καὶ τὸ τῆς γλυκύτητος. Οὐδεὶς ἀρνεῖται τὴν ἰσχύον τῷ Θῶρ οὐδὲ τὴν φρόνησιν τῷ Ὀδίν· πλὴν ἀμφοτέρων ἢ λάμπει τῶν διαδημάτων ὠχρίασε ὅταν ἐφάνη ὁ Βαλδούρ οὗτος εἰς ὃν ἀνεπαύοντο νὰ συναθροίσῃ τοὺς κατοίκους τοῦ Βαλχάλα. Ἡ πάλιν ὑφίσταται παντοῦ ἐν τῇ κτίσει καὶ κατὰ τὴν στιγμήν ἐτι ταύτην αὐτὸς ὁ οὐρανὸς δὲν ἐξαιρεῖται τοῦ κοινοῦ νόμου.

Ἀναμνήσθητι τῶν καιρῶν ἐκείνων ὅτε ἡ εἰρήνη κατῶ-

κει ἐν τῇ καρδίᾳ σου ὅτε ἡ ζωὴ σου ἦτο ἀγνή ὡς ὁ οὐρανός. Ὁ Βαλδούρ κατῶκει τότε ἐν τῇ εὐσεβεῖ ψυχῇ σου· πλὴν γινώσκεις ἄρα τί ἐστὶ διαλλαγή; Δεῶρει μοι νεανία· μὴ ὠχρία. Γινώσκω προσφορὰν ἀρεστωτέρων τοῖς θεοῖς μᾶλλον ἢ ὁ καπνὸς τῶν θυσιῶν, τὴν θυσίαν τῆς ἐκδικήσεως καὶ τῆς μνησικακίας. Νεανία, ἀν δὲν γινώσκεις τὴν ἀφῆσιν, διατί ἀνήγειρες τὸν ναὸν τοῦτον; Διὰ λίθων μόνον δὲν δύναται τις νὰ ἐλκύσῃ τὴν εὐμένειαν τοῦ Βαλδούρ. Διαλλάχθητι μετὰ τοῦ ἐχθροῦ σου μετὰ σαυτοῦ ἐπι, καὶ τότε εἰσαὶ διηλλαγμένος καὶ μετὰ τοῦ χρυσοβραχιόνος θεοῦ. Ἐν τῇ μεσημβρία ὀμιλοῦσι περὶ νέου τινὸς Βαλδούρ, υἱοῦ παρθένου, ὃν ἀπέστειλεν ὁ Ἀλφάδωρ ὅπως ἐξηγήσῃ τὰς ἀκαταλήπτους ῥουινὰς τὰς ἐγγεγλυμμένας ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τῆς εἰμαρμένης. Τὸ σύνθημα αὐτοῦ ἦν εἰρήνη! ἡ ἀγάπῃ ἦτο τὸ ξίφος του καὶ ὁ λόφος τοῦ κράνους του περιστέρα. Ἐξῆσεν ἄγιος, ἐδίδασκε τὸν λαόν, ἀπέθανε συγχωρῶν, καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ μένει ἐτι σήμερον ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν ὑψηλῶν φοινίκων. Δὲν γινώσκω καλῶς τὴν διδασκαλίαν του· πλὴν προαίσθημά τι τῶν ἠδίστων τῆς ζωῆς μου στιγμῶν λέγει μοι ὅτι ἡμέραν τινα θέλει ἀνατεῖλει αὐτὴ καὶ ἐν τῷ Βορρᾶ. Δι' ἡμᾶς τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον Βορρᾶς καὶ τὰ ταραττόμενα φύλλα τῆς δρυὸς θέλουσι καλύπτει τοὺς λησμονησομένους τάφους μας. Εὐτυχῆς γενεά, ἥτις θέλεις ποτισθῆ εἰς τὰ κύματα τοῦ νέου φωτός, σὲ συγχάριω μακρόθεν· μὴ καταφρόνει ἡμῶν οἴτινες ἀνερευνήσαμεν τιμῶς τὴν ἀλήθειαν. Φριτιόφ μίσεις τοὺς υἱοὺς τοῦ Βήγκ. Διατί; διότι δὲν ἠθέλησαν νὰ δώσωσι τὴν ἀδελφὴν των ὡς σύζυγον εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ ἐλευθέρου χωρικοῦ; Σὺ αὐτὸς λέγεις ὅτι ἡ καταγωγὴ εἶναι ἀποτέλεσμα τέχνης καὶ οὐχὶ ἀξίας· πλὴν καὶ αὐτὴ ἡ δόξα τῶν ἀνθρώπων δὲν προέρχεται ἐκ τῆς ἀξίας ἀλλ' ἐκ τῆς τέχνης. Σὺ αὐτὸς Φριτιόφ, δὲν ἐπαίρῃσαι ἐπὶ τοῖς κατορθώμασί σου. Καὶ ἐν τούτοις ἡ ἦν κέκτησαι δυνάμεις δὲν εἶναι σὴ σοὶ ἐδόθη. Μὴ ἀποδοκιμάζεις παρὰ τοῖς ἄλλοις τὴν ὑπερηφάνειαν, ἦν σὺ αὐτὸ ἐγκλείεις ἐν τῇ καρδίᾳ σου. Ὁ βασιλεὺς ἔλεγ' ἀπέθανε

«Πῶς; ἠρώτησεν ὁ Φριτιόφ. Ποῦ; πότε; πῶς; —Γινώσκεις ὅτι ἐμάχητο ἐν Φινλανδία καθ' ὃν καιρὸν σὺ ἤρχιζες νὰ κτιζῆς τὸν ναὸν τοῦτον. Ὑπάρχει ἐκεῖ ἀρχαῖον ἱερόν, κεκλεισμένον πρὸ χρόνων, ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ ὁποῦ ἐφαίνετο παλαιὸν εἶδωλον κλοπιζόμενον, ὅπερ οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ. Ὁ ἔλεγ' ἐφθασε πλήρης ὀργῆς ὅπως κατεδαφίσῃ τὸν ναὸν τοῦ ξένου τούτου θεοῦ· πλὴν ἡ σκωληκόβορος αὐτοῦ θύρα ἔπεσε καὶ ὁ λίθινος θεὸς, πίπτων ἔθραυσε τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐχθροῦ του. Τὴν νύκτα ταύτην ἐφθασεν ἡ περὶ τούτου εἰδήσις. Ὁ Ἀλφάδωρ βασιλεύει μόνος ἀπὸ τῆς γῆς. Τεῖνε τὴν χεῖρα αὐτῷ θυσιάσον τοῖς θεοῖς τὴν ὀργὴν σου· ἰδοὺ τί ὁ Βαλδούρ ἀπαιτεῖ, καὶ τοῦτο ἀπαιτῶ καὶ ἐγὼ, ἐγὼ ὁ ἱερεὺς τοῦ ἡπίου τούτου θεοῦ. Ἄν ἀποποιηθῆς νὰ ὑπακούσῃς εἰς μάτην ἔκτισας τὸν ναὸν τοῦτον, εἰς μάτην ἔχασα τοὺς λόγους μου.»

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐφάνη ὁ Ἀλφάδωρ ἐπὶ τοῦ ἐκ

χαλκοῦ κατωφλοῦ τοῦ ναοῦ· διὰ βλέμματος ἀσταθούς, κατεμέτρησε τὸν τόσῳ ἐπιφοδὸν ἐχθρὸν τηρῶν σιγῆν. Εὐθὺς ὁ Φριτιόφ ἀπεκδέχεται τὸ ξίφος του στηρίζει ἐπὶ τοῦ ἐκ χρυσοῦ βωμοῦ τὴν ἀσπίδα του καὶ : «—Ἐν τῇ πάλῃ ταύτῃ, λέγει, ἡ νίκη ἀνήκει ἐκείνῳ ὅστις πρῶτον ἐκτείνει πρὸς τὸν ἄλλον τὴν χεῖρα.»

Ὁ βασιλεὺς ὑψοῖ τὰς χεῖρας του καὶ αἱ δύο ἐκείναι χεῖρες αἱ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον κεχωρισμέναι συσφίγγονται πάλιν ὡς σημεῖον συνδέσμου.

Ὁ ἱερεὺς αἶρει τὴν κατὰ τοῦ ἐξορίστου ἀράν· ἡ κεφαλὴ τοῦ Φριτιόφ, ἀπαλλαγέντος ταύτης ἀνορθοῦται εὐφροσύνως. Αἶφνης φαίνεται ἡ Ἰνγεβόργη φέρουσα στολὴν γαμήλιον μετὰ τοῦ βασιλικῆς ἐμβλήματος τῆς ἰκτίδος καὶ περιεστοιχισμένη ὑπὸ τῶν ἀκολουθῶν τῆς, ὡς ἡ σελήνη ὑπὸ τῶν ἀστέρων. Οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ τῆς εἰσι πλήρως δακρύων· ἔρχεται νὰ στηριχθῆ ἐπὶ τῆς ἀγκάλῃς τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Ἄλλ' οὗτος συγκεκνημένος ὡς καὶ αὐτὴ ἀποθέτει αὐτὴν ἠδέως ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ πιστοῦ φίλου τῆς νεότητός τῆς· πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Βαλδούρ τείνει τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Φριτιόφ ἐκείνον ὅστις τὴν ἠγάπησε τόσον.

Ο ΚΑΡΑΚΤΗΡ ΚΑΙ ΤΟ ΕΥΕΡΕΘΙΣΤΟΝ

Πολλάκις κοινῶς ἐκλαμβάνομεν εὐερέθιστον τινὰ διάθεσιν ἰσχυρὰν ὡς ἰσχυρὸν χαρακτήρα. Τὸν ἄνθρωπον ὅστις καθίστησι τοὺς ὑπέρτας νὰ τρέμωσι διὰ τοῦ βλέμματος, οὐ δὲ τῆς μανίας ἢ ἐκρηγῆς ἐμβάλλει τοὺς παῖδας εἰς πανικόν, διότι θέλει νὰ ὑπακούωσιν εἰς τὴν θέλησιν αὐτοῦ καὶ τὸν ἴδιον αὐτοῦ τρόπον ἐν πᾶσι, καλοῦμεν ἰσχυροῦ χαρακτήρος ἄνθρωπον. Τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι οὗτος εἶναι ἀσθενεὶς χαρακτήρος. Μόνον τὰ πάθη του εἰσὶν ἰσχυρά, οὗτος δὲ ὑπ' αὐτῶν κυριεύμενος εἶναι ἀσθενής. Πρέπει νὰ μετρώμεν τὴν δύναμιν ἀνθρώπου τινος ἐκ τῆς δυνάμεως τῶν διαθέσεων ἢ καταβάλλει καὶ ἀναχατίζει, οὐχὶ ἐκ τῆς δυνάμεως ἐκείνων αἰτινες τὸν ὑπατάσσουσι· ἐντεῦθεν δὲ ἡ περιστολὴ ἐαυτοῦ εἶναι τὸ ὑψιστόν τῆς ἰσχύος ἀποτελέσμα.

Εἶδετε ποτὲ ἄνθρωπον λαμβάνοντα προφανῆ ὕβριν μόνον δὲ ὀλίγον ὠχριῶντα, εἶτα δὲ ἀπαντῶντα ἠτύχως; Οὗτος ἦν ἄνθρωπος ἰσχυρὸς πνευματικῶς. Ἡ εἶδετε ποτὲ τινὰ ἐν ἀγωνίᾳ, ἰστάμενον ὡς βράχον, κυριεύοντα ἐαυτοῦ; Ἡ τινὰ διερχόμενον διὰ πικρᾶς καθημερινῆς δοκιμασίας, σιωπηλόν, καὶ οὐδέποτε οὔτε διὰ μιᾶς λέξεως λέγοντα τῷ κόσμῳ, τί ἦτο τὸ διατάραξαν τὴν οἰκιακὴν αὐτοῦ εἰρήνην; Αὕτη ἐστὶ δύναμις. Ἐκεῖνος ὅστις εἶναι ἀπληραγμένος σφοδρῶν παθῶν ἐκεῖνος ὅστις λίαν εὐαίσθητος ἂν δύναται ἐρεθιζόμενος νὰ κρατήσῃ ἐαυτοῦ, καὶ νὰ συγχωρήσῃ, ὁ τοιοῦτος εἶναι ἰσχυρὸς ἀνὴρ, πνευματικὸς ἦρωας.

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΓΟΡΤΣΑΚΩΦ

Ὁ ἀρχικαγγελάριος τῆς ῥωσικῆς αὐτοκρατορίας, πρίγκηψ Ἀλέξανδρος Γορτσακῶφ, ἐν ἡλικίᾳ 78 ἐτῶν,

διατηρεῖ σὺν τῇ ῥώμῃ τοῦ σώματος, σπανίαν δύναμιν πνεύματος. Ὁ Γορτσακῶφ ἀνῆλθεν εἰς τὴν διπλωματικὴν ὑπηρεσίαν κατὰ τὴν στιγμήν τῶν τελευταίων δυστυχημάτων τοῦ Ναπολέοντος Α', ὅτε ὁ χάρτης τῆς Εὐρώπης ἐμελλε νὰ ὑποστῇ γενικὴν ἀναθεώρησιν. Τῷ 1824 διορίσθη γραμματεὺς τῆς ἐν Λονδίνῳ πρεσβείας, ἐκεῖ δὲ ὡν ἔμαθε κατὰ βάθος τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, μετὰ τῆς εὐκολίας τῆς ἰδιαζούσης εἰς τοὺς σλαβικούς λαοσυγγας. Λαλεῖ δὲ πάσας ἀδιακρίτως ἐκλέγων ἐκείνην ἥτις εὐκολύνει μᾶλλον τὸν μεθ' οὗ λαλεῖ, προσφερόμενος μετὰ μεγίστης πρὸς τοῦτο συγκαταβάσεως. Ἀλλὰ δὲν πρέπει τις καὶ νὰ καταχρασθῆ τῆς τοιαύτης ἐλευθερίας, πρὸ πάντων δὲ δὲν ἐπιτρέπει παρέκβασι ἀπὸ τῶν κανόνων τῶν διπλωματικῶν. Ὁ Βίσμαρκ παρέχει ἡμῖν ἀπόδειξιν τοῦ τοιοῦτου. Ὁ καγγελλάριος τῆς γερμανικῆς αὐτοκρατορίας ἡμέραν τινα χωρὶς πολλῶν νὰ σκεφθῆ ἀπέστειλεν ἐπίσημον γεγραμμένον γερμανιστί. Ὁ Γορτσακῶφ ὀλίγον ἠγχαριστήθη ἐκ τοῦ ἀστεϊσμοῦ καὶ διείδεν ἐν αὐτῷ ἀπόπειραν πρὸς παρέκβασι καὶ σφετερισμόν. Ἀμέσως γράφει ἀπάντησιν προσωπικὴν, καὶ τὴν γράφει εἰς ῥωσικὴν γλῶσσαν. Τὸ αὐτόγραφον τοῦτο τοῦ πρίγκηπος Γορτσακῶφ εἶναι ἐν τῶν κειμηλίων τῶν διπλωματικῶν ἀρχείων τοῦ Βερολίνου.

Τῷ 1830 ὅτε ὁ πολιτικὸς κόσμος ἐπληροῦτο δυσχερειῶν, ὁ πρίγκηψ Γορτσακῶφ κατέλιπε τὸ Λονδίον καὶ μετέβη εἰς Ἰταλίαν ὡς ἐπιτετραμένος ἐν Φλωρεντία. Δύο ἔτη βραδύτερον τὸν βλέπομεν ἐν Βιέννῃ, ἐνθα ἡ θέσις του ἀμέσως καθίσταται δύσκολος. Ἀλλ' ὁ πρίγκηψ Γορτσακῶφ περιεβλῶν εἰς τὸν πρῶτον βαθμὸν, ὡς ἐκ τοῦ ἀπροσδόκητου θανάτου τοῦ πρεσβευτοῦ, ἐκτίσασα μεγάλην προσωπικὴν ἐπιρροὴν καὶ αἱ συμβουλαι ἄς ἐδίδο ἠκούοντο, ἐτι καὶ παρὰ τοῦ γέροντος Μεττερνίχου, τοῦ μᾶλλον δυσπρόπου τῶν διπλωματῶν τῆς ἀρχαίας σχολῆς. Ἐκ τῆς εἰς Βιέννην πρεσβεύσεως ταύτης χρονολογεῖται ἡ ὑπόληψις τοῦ πρίγκηπος Γορτσακῶφ ἐν τῷ διπλωματικῷ εὐρωπαϊκῷ κόσμῳ, ἡ δὲ πρεσβευσις αὐτοῦ ἐν Στουτγάρδῃ τῷ 1841, τὴν καθιέρωσε καὶ ἐπεσφράγισεν. Ἐκεῖ διεπραγματεύθη μετὰ τῆς μεγαλητέρας δεξιότητος καὶ ἀμέσου ἐπιτυχίας τὸν γάμον τῆς πριγκηπίσσης Ὀλγας τῆς Ῥωσίας μετὰ τοῦ βασιλικῆς πρίγκηπος κληρονόμου τοῦ θρόνου τῆς Βυρτεμβέργης. Ἡ συνάφεια αὕτη θερμῶς ἐποθεῖτο ἐν Πετροῦπόλει.

Διωρίσθη πρεσβευτῆς ἐν Βιέννῃ ὅτε τὸ ζήτημα τῆς Ἀνατολῆς εἰσῆρχετο εἰς μίαν τῶν τραχυτέρων φάσεων του, τὸν πόλεμον τῆς Κριμαίας. Ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία εἶχον τὴν μεγαλειότεραν ἀνάγκην ὅπως ἡ Αὐστρία τηρήσῃ τοῦλάχιστον οὐδετερότητα. Ἡ Ῥωσία εἶχεν ἀφορμὴν νὰ ἐλπίζῃ ὅτι ἡ δύναμις ἐκείνη δὲν θὰ ἐξέπληττε τὸν κόσμον διὰ τῆς ἀχαριστίας τῆς. Πᾶσαι αἱ προσπάθειαι τοῦ πρίγκηπος Γορτσακῶφ διευθύνθησαν πρὸς τοῦτο. Ἀλλ' ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία ἐξένηκσαν. Ἡ Αὐστρία διετέλεσεν οὐδετέρα.

Μετὰ τὴν υπογραφήν τῆς συνθήκης τῶν Παρισίων, ὁ πρίγκηψ Γορτσακῶφ ἐκλήθη, ἀποσυρθέντος τοῦ κα-

μητος Νεσσελρόδε, να αναλάβη την διεύθυνση της εξωτερικής πολιτικής της Ρωσίας. Το πᾶν ἔδειτο ἀναδιοργανώσεως. Ὁ Τζάρος Νικόλαος ἀπέφερεν εἰς τὸν τάφον τὸ γόητρον τὸ ὁποῖον ἐπὶ τριάκοντα ἔτη ἔκαμε τὴν μεγαλητέραν αὐτοῦ δύναμιν. Καὶ τοι ἐμπορούμενος ἐκ τῶν καλλιτέρων προθέσεων, ὁ Τζάρος Ἀλέξανδρος Β' οὐδὲν ἤττον παρελάμβανε τὴν αὐτοκρατορίαν ὑπὸ ἀξιοθρηνήτους περιστάσεις. Πρὸ πάντων ἐχειρίζετο νὰ σωθῆ καὶ νὰ μεγαλυνηθῆ μετὰ φρονήσεως. Τοῦτο ἐπεχείρησε ὅσον τὸ ἐπ' αὐτὸν ὁ πρίγκηψ Γορτσάκωφ, καὶ ἠκολούθησε τὴν ὁδὸν αὐτοῦ μετὰ δραστηρίας ἐπι-

λεξάνδρου τοῦ Β', τὴν χειραφέτησιν τῶν δούλων, ἧτις ὑπῆρξεν ἀληθῆς κοινωνικὴ ἐπανάστασις ἐν Ρωσίᾳ. Ἡ στάσις αὕτη δὲν ἐκώλυε τὸ ἀνακτοβούλιον τῆς Πετρούπολεως νὰ διατηρήσῃ ἐν Εὐρώπῃ πᾶσαν τὴν βαρῦτητα καὶ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ. Τοῦτο ἐγένετο κατὰ τὸν ἐν ταῖς διαπραγματεύσεσιν αἰτινες ἐπισηχόλησαν τὴν πολιτικὴν ἀπὸ τοῦ 1858 μέχρι 1870, καὶ αἰτινες ἐπέφερον πολέμους καὶ ἀνατροπὰς. Ἀπὸ τοῦ 1870, ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Γαλλοπρωσικοῦ πολέμου, ἡ Ρωσία ἐπανέκτησε ὑπέροχον μέρος ἐν τοῖς πράγμασιν, τοῦτο δὲ ὀφείλει εἰς τὴν ἐξέχως σάφρανα

Ὁ Πρίγκηψ ΓΟΡΤΣΑΚΩΦ

μονῆς, ἐξ ὧν δὲ σήμερον βλέπομεν ἀποδεικνύεται ὅτι, πληρέστατα ἐπέτυχεν.

«Ἡ Ρωσία δὲν ἀπειλεῖ ἀλλὰ περιστέλλεται,» εἶπεν ὁ νέος ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργὸς ἐν μιᾷ τῶν ἐγκυκλίων του. Ἡ λέξις αὕτη κατέστη τὸ πρόσταγμα καὶ διέγραψε γραμμὴν διαγωγῆς πλήρη ἀξιοπρεπείας. Αὕτη ἐπέτρεψεν ἐξ ἑνὸς μὲν νὰ κατασταλῆ διὰ τῆς μεγαλητέρας δραστηριότητος καὶ χωρὶς πολὺ νὰ προσέξῃ τί θὰ ἔλεγον τὰ τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας ἀνακτοβούλια, αἱ ταραχαὶ ἐν Πολωνίᾳ τῷ 1861· ἐξ ἑτέρου νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ μέγα ἔργον τῆς βασιλείας Ἄ-

καὶ εὐθείαν πολιτικὴν τοῦ πρίγκηπος Γορτσάκωφ.

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ ἔτους 1871 τῶντι, ὁ πρίγκηψ Γορτσάκωφ εὗρε τὴν εὐκαιρίαν πρόσφορον νὰ σχίσῃ τοὺς ὅρους τῆς συνθήκης τῶν Παρισίων αἰτινες προσέβαλον τὴν ἀλαζωνίαν τῆς Ρωσίας. Πλὴν τούτου ἦτον ἀνάγκη ὅπως ἡ δύναμις αὕτη ἀνταμειφθῆ διὰ τὴν οὐδετερότητα ἢν ἐτήρησε διαρκούντος τοῦ ἀγῶνος τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Γαλλίας. Ἐντεῦθεν ἡ ἐν Λονδίῳ συνέλευσις καθ' ἣν ἡ Ρωσία ἐπανέκτησε ὅ,τι ὁ πόλεμος τῆς Κριμαίας τὴν ἔκαμε ν' ἀπολέσῃ.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἡ συστολὴ τῆς Ρωσίας

παύει. Ἀγρικαθίσταται δὲ διὰ διπλωματικῆς-δραστηριότητος οὐδέποτε τὸ πρὶν δειχθείσης, ἀποληξάσεως ἐπὶ τέλους εἰς τὸν νῦν διεξαγόμενον πόλεμον, εἰς δὲ ὁ Τζάρος κατέρχεται, καθὰ αὐτὸς λέγει, ὡς ἐλευθερωτῆς τῶν χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς.

Ο ΕΤΕΜ ΠΑΣΣΑΣ

Ὁ ἐνεστὸς Μέγας Βεζύρης τῆς Τουρκίας καίτοι μωαμεθανὸς τὴν θρησκείαν καὶ ἀνατροφήν, εἶναι ὅμως Ἕλληνα τὸ γένος, ἐκ τῆς νήσου Χίου, ἐνθα ἐγεννήθη τῷ 1823. Παῖς ἐτι ὦν ἐπωλήθη ὡς δούλος εἰς τὸν γνωστὸν Τούρκον πολιτικὸν Κοσροῦ πασσᾶ. Ὁ κύριος αὐτοῦ ταχέως εἶδε τὴν ἔκτακτον ἰκανότητα τοῦ νεοῦ δούλου του, καὶ ἐπεμψεν αὐτὸν νὰ ἐκπαιδευθῆ ἐν Παρισίοις. Ἐπαγελθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν διωρίσθη λοχαγὸς τῶν γενικῶν ἐπιτελῶν, καὶ ταχέως προήχθη. Τῷ 1849 διωρίσθη ὑπασπιστής τοῦ Σουλτάνου, καὶ ἐπλήρωσε διαδοχικῶς διαφόρους ὑψηλὰς πολιτικὰς θέσεις. Ἐγένετο Ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν, εἶτα διωρίσθη πρεσβευτῆς παρὰ διαφόροις Εὐρωπαϊκαῖς αὐλαῖς. Περσόντος τοῦ Μιδάτ πασσᾶ διωρίσθη εἰς τὴν παρούσαν αὐτοῦ θέσιν.

Ο ΕΤΕΜ πασσᾶς

μεν ὅτι ὁ μὲν Ἴππότης Ἐμβῆς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν εὐωχοῦντο ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Εὐτυχοῦς Φρουρίου, ὁ δὲ ἐντιμος ἰδιοκτήτης αὐτοῦ καὶ ἡ ἀξιαγάπητος θυγάτηρ του πλήρεις θλίψεως διέμενον ἐν τῷ Προσφιλεῖ Δωματίῳ. Τότε αἰφνης ἐπῆλθεν εἰς τὴν Ρόζαν ἡ ἰδέα ὅτι οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες εἰσελθόντες ἐλαφυραγώγησαν τὸ δωμάτιόν της, δὲν εἶχον κλειδώσει τὴν ἐξωθύραν διὰ τῆς ὁποίας εἰσῆλθον εἰς αὐτό· ὅθεν ἀνέκραξεν, «ὦ! πάτερ μου, ἄς προσπαθήσωμεν νὰ διαφύγωμεν διὰ τινος χαμηλοῦ παραθύρου κειμένου ὀπισθεν τοῦ Φρουρίου.» «Ἄλλοίμονο! ἀγαπητόν μοι τέκνον,» εἶπεν ὁ

Ἴππότης Ἐλβερτ, «δὲν γνωρίζεις παντάπασι τὰς διαθέσεις τοῦ ἐχθροῦ μου· διότι ἂν ἐγὼ δραπέτευον ἐκ τοῦ Φρουρίου ἤθελον παρεμποδίσει τὴν ἐντελῆ ληλάτησιν αὐτοῦ, οὗτος ἤθελε βεβαίως μ' ἐκδικηθῆ πυρπολῶν τὸ ἀρχαῖον τούτο καὶ ὠραῖον οἰκοδόμημα καὶ ἤθελεν οὕτω καταστραφῆ πολὺς θησαυρὸς καλῶς κεκρυμμένος καὶ πολλὰ οἰκογενειακά ἔγγραφα πολυτιμώτατα εἰς ἡμᾶς. Πέποιθα προσέτι ὅτι αὐτὸς ἤθελε κατακαύσει πάσας τὰς πέριξ τοῦ Φρουρίου οἰκίας καὶ ἴσως ἤθελε θανατώσει τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα τῶν ἀνδρείων στρατιωτῶν μου τῶν στρατευσάντων πρὸς ἀποδιώξιν τοῦ ἐχθροῦ. Εἶναι δὲ πιθανώτατον ὅτι ἐγὼ φεύγων ἤθελον συλληφθῆ καὶ τότε ἂν

δὲν ἐθανατωνόμην παρευθίς, ἤθελον ῥιφθῆ εἰς βδελυρὰν εἰρκτὴν ὅπου ἤθελον καταστραφῆ ὑπὸ τῆς πείνης καὶ τοῦ σκότους· ἡ δὲ ἰδική σου τύχη ἤθελε κατασταθῆ ἐτι δεινωτέρα. Πρὸς τούτοις ἀπόντων μὲν τῶν στρατιωτῶν μου, φυλακισμένων δὲ τῶν ὑπηρετῶν μου καὶ καταστάντος τοῦ δεξιῶ μου βραχίονος ἀνικάνου, μάταια ἤθελον εἶσθαι πᾶσα ἀντίστασις. Ὅταν δὲ μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου ἐπαγέλθωσιν οἱ στρατιώται μου εἰς τὰς ἐστίας των, τότε ἄς ἀποστείλῃ ὁ Βυρξίος ἕνα ἐκ τούτων πρὸς τὸν

Η ΡΟΖΑ
Ἡ ΤΑ ΔΥΟ ΦΡΟΥΡΙΑ
(Συνέχεια· ἴδε ἀριθ. 13.)
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἡ ἐκ τοῦ Φρουρίου φυγὴ τῆς Ρόζας—ὁδοιπορεῖ μόνη κατὰ τὸ μεσοῦχιον—Ὁ Ἴππότης Ἐλβερτος ἀπάγεται σιδηροδρόμιος εἰς τὸ Φρούριον τῶν Αἰγυμάλων.
Περὶ τὸ τέλος τοῦ προηγουμένου κεφαλαίου εἶπο-

ΕΞ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΕΝ ΙΑΠΩΝΙΑ:

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 12).

Ὁ ἰάπων ἰατρός οὐδέποτε βαδίζει ἄνευ τῆς συνοδείας ὑπηρετοῦ, ὅστις φέρει καὶ τὸ ἰατρικὸν αὐτοῦ κιβώτιον. Ἀπολαύει τοῦ δικαιώματος νὰ φέρῃ δύο ζίψη ἃ ἔχει μεγάλην ἰδέαν περὶ ἑαυτοῦ. Οὐδέποτε πληρώνουσι συμβουλὰς μόνον τὰ δαπανώμενα φάρμακα. Διὰ τοῦτο δὲ ἃ αὐτὸς διορίζει συνήθως σωρείαν φαρμάκων, ἅτινα συνήθως οὐδεμίαν ἔχουσι ἐνέργειαν. Τὰς ὀλίγας ἐπιστημονικὰς γνώσεις των οἱ ἰατροὶ ἀποκτῶσι διδασκόμενοι ἐν Κίνα, οἱ Ὀλλανδοὶ ἄποικοι τῆς Ναγκασάκη τοὺς ἐδίδαξαν τὴν χρῆσιν τῆς δαμαλίδος ἧς ὁμως ἐλαχίστην χρῆσιν ποιοῦσι. Οὔτε σπουδὰς κάμνουσι οὔτε δίπλωμα κέκτηνται οἱ ἰατροὶ των. Ἡ ἐπιστήμη εἶναι διαδοχικὴ παρ' αὐτοῖς· σπάνια δὲ τὰ παραδείγματα κατὰ ἀτεκνὸς τις ἰατρός διδάσκει μαθητὰς τινας. Ἐσχάτως ἰδρύθησαν νοσοκομεῖα ἐν Ναγκασάκη καὶ Ἰεδῶ προάγγελοι ἐλπίδων περὶ μελλούσης προόδου τῆς ἰατρικῆς ἐν Ἰαπωνίᾳ πλὴν ἄχρι τούδε εἶναι ἀπηγορευμένα παρ' αὐτοῖς ἢτε ἀνατομία καὶ ἡ ἀποτομὴ τῶν πασχόντων μελῶν. Οἱ αὐτόχθονες ἰατροὶ διδάσκουσιν ὅτι τὸ ἥπαρ εἶναι ἡ ἕδρα τοῦ θάρρους καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος κέκτεται δύο καρδίας. Τὰ δερματικὰ νοσήματα εἶναι λίαν συνήθη ἐν Ἰαπωνίᾳ ἐν ᾧ τὰ τοῦ στομάχου εἶναι σχεδὸν ἀγνωστα διὰ τὸ ἀπλοῦν τῆς τροφῆς. Ἐν τούτοις ἐνίοτε παρουσιάζεται ἡ χολέρα ἀποδιδόμενη εἰς τὰ σεσηπτότα ὕδατα καὶ τοὺς ἄωρους καρπούς. Ἐκτὸς τούτου ὑπάρχουσι καὶ πλάνητες ὀδοντοῖατροὶ καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις λέγοντες καὶ τὴν τύχην.

Συνιστῶ τοῖς Εὐρωπαίοις τὴν Θεραπείαν τῶν ρευματισμῶν, ἧτις εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἰάπωνιν ὑπὸ τὸ ὄνομα «σαμποέρ». Συνίσταται εἰς χειρισμὸν τινὰ τῶν μυῶν ὅλου τοῦ σώματος καὶ ἰδίᾳ τοῦ πέριξ τοῦ πάσχοντος μέρους.

Οὕτω διὰ τὴν κεφαλαλγίαν, τρίβουσι ἰσχυρῶς τοὺς μῦς τοῦ λαιμοῦ καὶ τῆς σπονδυλικῆς στήλης· τὸ ἐδοκίμασα ἐγὼ αὐτὸς καὶ εὔρον ὅτι ταχεῖαν ἐπιφέρει τὴν ἀνακούφισιν. Ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες μετέρχονται τὸ «σαμποέρ» ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον εἰσὶ τυφλοὶ περιφερόμενοι ἀνὰ τὰς ὁδοὺς, ἡμέραν καὶ νύκτα, προσφέροντες τὰς ὑπηρεσίας των. Συρίζουσι διὰ συρίστρας ἐκ καλάμου ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, εἰς τρόπον ὥστε δύνανται νὰ εὔρωσι ταχέως ἀσθενῆ. Οἱ κερδαίνοντες πολλὰ χρήματα εἰσὶν ἐν γένει πλούσιοι, ἐπομένως δαναεῖζουσιν μὲ μεγάλους τόκους. Βαδίζουσι πάντοτε μὲ τὴν κεφαλὴν ἀσκαιπῆ καὶ ἐντελῶς ἐξυρισμένην. Ἄλλως τε δὲ ἡ Ἰαπωνία εἶναι πλήρης ἀγυρτῶν· οἱ μὲν εἰσὶ συγχρόνως κουρεῖς καὶ ὀδοντοῖατροὶ· ἄλλοι φλεβοτομοῦσι καὶ πωλοῦσι τροφὰς· ἕτεροι ἰσχυρίζονται ὅτι θεραπεύουσιν ἀσθενείας τῶν ἐντέρων, καὶ ἐπωφελοῦνται τούτου ὅπως πωλοῦσι πνευματώδη ποτά.

(Ἔπειτα συνέχεια)

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ο ΚΥΩΝ ΤΟΥ ΜΠΑΣΣΑΝΟΥ. Ναπολιὼν ὁ Α΄. προέτρεχεν μετὰ τῶν ἀξιοματικῶν τοῦ τῶ πεδίου τῆς μάχης τοῦ Μπασσάνου, ὅτε τὸν προσήλκυσαν πρὸς τι μέρος γογγυσμοὶ ὀλίγης κῆσαν ἐπ' ὅσον ἐπλησίαζε φθὰς εἰς τὸν τόπον ἐξ οὗ ἐξήρχοντο, εὐρίσκει κύνα λειχόντα τὸ πρόσωπον νεκροῦ στρατιώτου· ὁ κύων οὗτος δὲν ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλείψει τὸ πτώμα τοῦ κυρίου του. Ἀφηγόμενος ὁ Ναπολιὼν τὸ γεγονός τούτο, δὲν εἶδον εἶπε ἔκτοτε πλέον εἰ μὴ ἄνθρωπος, ἐκεῖ ἔπου, μίαν στιγμὴν πρότερον, ἔβλεπον μόνον πράγματα· ἃς ἀποσβεσθῶμεν εἶπον εἰς τοὺς συνοδεύοντάς με, ὁ κύων οὗτος μᾶς δίδει ἐν μᾶθημα φιλανθρωπίας.

— Ἄν σοὶ εἶπη τίς, ὅτι δύνασαι νὰ πλουτίσῃς δι' ἄλλου τρόπου ἔκτος τῆς ἐργασίας καὶ τῆς οἰκονομίας, μὴ τὸν ἀκούεις εἶναι ψεύστης.

Βενιαμὴν Φραγκλίνος.

— Μετρίφρων καὶ λεπτὴ ἀπόκρισις.— Ὁ περίφημος Δουβάλ, βελιθηκάριος τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Α΄ ἀπεκρίντο συνεχῶς εἰς τὰς ἐρωτήσεις αἱ τῶ ἀπέπεινον «δὲν γ' ὠρίζω τίποτε»· ἀμαθῆς τις τῶ εἶπεν ἡμέραν τινὰ· «ὁ αὐτοκράτωρ ὡς πληρώνει διὰ τὰ νὰ γνωρίζετε».— Ὁ αὐτοκράτωρ, ὑπέλαβε, μὲ πληρώνει διὰ ὅσα γνωρίζω μόνον. Ἐὰν μὲ ἐπλήρωσε καὶ δι' ὅσα δὲν γνωρίζω, ὅλοι οἱ θυσαυροὶ τοῦ κράτους δὲν θὰ ἐπύρουν.

— Αἱ παρὰ τῆ ὀδῶ πέτραι.— Ἐπιστρέφων ἕκ τινος πανηγύρεως, γέρον ἡωρικὸς, ἐσταμάτησε τὸν ἵππον του, κατέβη ἐκ τῆς ἀμάξης του καὶ εὐνάξῃ τετραουμένην φιάλην, τὴν ὅποιαν ἀνήτης τις εἶχεν ῥίψει ἐπὶ τῆς ὀδοῦ.— Ἐνθυμούμαι εἶπεν, εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς τῆς φιάλης, ἡμέραν τινὰ ὁ ἵππος μου ἐπληρώθη ἀπὸ τεμάχιον ὕλου, καὶ ἐπέθανε. Ἄδελφοί! ὑπάρχουν συχνὰ πέτραι καὶ ἐπὶ τῆς ὀδοῦ τῆς ἀγούσης πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ κωλύουσι τὸν ὀδοιπόρον· πληγῶνον καὶ τέλος καταστρέφουσι. Ἄ, συνάξωμεν αὐτὰς ὅσον δυνάμεθα!

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Η ΒΙΒΛΙΟ ΚΑΙ Ο ΚΥΩΝ ΑΥΤΗΣ. Μετὰ εἰκονογραφειῶν.— Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, ὑπὸ Γ. Κωνσταντινίδου, Καθηγητοῦ. Τὸ πρῶτον δημοσιεύθη διὰ τῆς Ἀθηναϊκῆς ἐξατυπωθῆ ἡδὴ εἰς φυλλάδιον σχῆμα ἴθον καὶ πωλεῖται παρὰ τῶ Ἐκδότῃ, τοῖς Βιβλιοπλάταις, καὶ τῶ Γραφεῖῳ τῆς Ἀθηναϊκῆς ἀντὶ δραχμῆς.

— Εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς ΑΘΗΝΑΙΩΣ εὐρίσκονται τὰ ἐξῆς Περιοδικά: Ὁ Α΄. Τόμος τῆς Ἀθηναϊκῆς φρ. 2.

«LECTURES ILLUSTRÉES POUR LES ENFANTS», ἐκδιδόμενον ἐν Λωσάνῃ τῆς Ἑλβετίας εἰς φυλλάδιον 16 σελίδων κατὰ μῆνα καὶ κοσμοῦμενὸν διὰ 4 ἢ 5 ἠραιολάτων εἰκόνων. Τιμὴ συνδρομῆς ἐτησίας προπληρωτέας δρ. 2,50

«L'AMI DE LA MAISON», μνησιατὸν περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ἐν Παρισίοις εἰς μέγα φύλλον κοσμοῦμενὸν διὰ τριῶν εἰκόνων ἂν ἢ μίᾳ καλῶνται ὁλόκληρον τῆν πρώτην σελίδα. Τιμὴ συνδρομῆς φρ. 3,00.

«CHILDREN'S FRIEND.— CHILDREN'S PRIZE καὶ CHILD'S COMPANION», Ἀγγλικὰ περιοδικὰ ἐκδιδόμενα ἐν Λονδίῳ εἰς φυλλάδια 16 σελίδων κατὰ μῆνα καὶ κοσμοῦμενα δι' ἠραιολάτων εἰκόνων. Τιμὴ ἐτησίας συνδρομῆς ἐκάστου δραχμῆς 2,50.

«INFANTS' MAGAZINE», μνησιατὸν περιοδικὸν ἐκ σελίδων 16 κοσμοῦμενὸν διὰ 14 εἰκόνων. Πρὸς χρῆσιν μικρῶν παιδίων. Τιμὴ συνδρομῆς δρ. 2,50.

Αἱ ἐν Βουλγαρίᾳ φρικαλεότητες ὑπὸ Γλάστωνος, λέπτὰ 80. ΣΗΜ. Ἐπίσης εὐρίσκονται καὶ βιβλία Ἀγγλικὰ καὶ Γαλλικὰ.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει συνδρομητὰ ἐγγράφονται εἰς τὸ Βιβλιοδετεῖον Κ. Α. Γεράρδου, ὁδὸς Γιοργαντζιλάρ ἀριθ. 100.